

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Hany Kadaňové a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobce: [redacted], státní příslušnost Ruská federace

bytem [redacted]
zastoupen advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo nám. 287/18, Praha 2

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 9. 2018, č.j. MV-95872-4/SO-2016,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

- 1 Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaná Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaná“, již je obecně nazýván i správní orgán 1. stupně, nemá-li rozlišení význam pro kontext odůvodnění) zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán 1. stupně“ nebo též „ministerstvo“) ze dne 3. 6. 2016, č.j. OAM-27758-22/DP-2015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Správní orgány

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

v řízení o žádosti dospěly k závěru, že žalobce nesplnil podmínku dosažení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu dle ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

- 2 Z obsahu správního spisu a z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností do 30. 8. 2015, dne 12. 8. 2015 žalobce požádal o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ v souladu s ust. § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán 1. stupně měl při posuzování žádosti k dispozici cestovní doklad žalobce spolu s průkazem o povolení k pobytu, výpis z živnostenského rejstříku ze dne 10. 9. 2015, doklad o komplexním zdravotním pojištění ze dne 7. 8. 2015 a doklad o zajištění ubytování ze dne 12. 8. 2015. Správní orgán 1. stupně vyzval žalobce výzvou k odstranění vad a nedostatků žádosti ze dne 14. 10. 2015 (dále též „první výzva“) k předložení dokladu o úhrnném měsíčním příjmu žalobce odpovídajícímu výši požadované ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, potvrzení o bezdlužnosti žalobce u příslušného finančního úřadu a okresní správy sociálního zabezpečení, výzvu živnostenského úřadu, pokud žalobce hodlá pokračovat v živnosti i po skončení její platnosti. Současně s první výzvou správní orgán 1. stupně rozhodl usnesením ze dne 14. 10. 2015 o přerušení správního řízení.
- 3 V reakci na první výzvu žalobce správnímu orgánu 1. stupně dne 7. 12. 2015 doložil výzvu živnostenského úřadu, výpis z živnostenského rejstříku, potvrzení o bezdlužnosti, faktury a příjmové pokladní doklady vystavené za měsíce září až listopad 2015, smlouvu o poskytování služeb uzavřenou společností [REDAKCE], dne 14. 9. 2015, zjednodušené daňové doklady ze dne 4. 12. 2014 a vyplněný formulář k přiznání k dani z příjmů fyzických osob za období 7. 9. 2015 až 30. 11. 2015.
- 4 Správní orgán 1. stupně shledal vadu žádosti v doložení faktur, neboť je nelze považovat za doklady o úhrnném měsíčním příjmu, jelikož poukazují pouze na obrat z konkrétní výdělečné činnosti bez nákladů na dosažení příjmů. Lze tak sice zjistit zdroj výdělečné činnosti žalobce, ale nelze již ověřit, zda příjmu skutečně dosahuje či nikoliv. Správní orgán 1. stupně znovu vyzval žalobce k odstranění vad žádosti výzvou ze dne 23. 1. 2016 (dále též „druhá výzva“) a správní řízení přerušil usnesením ze dne 23. 1. 2016. Ve výzvě byl žalobce vyzván k předložení platebního výměru daně z příjmu za příslušné zdaňovací období (pokud zahájil činnost OSVČ v období, které mu umožňuje předložení platebního výměru) a dále doklad o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti za příslušné zdaňovací období (například vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění). Pokud by nebylo možné prokázat příjmy jinak, byl žalobce vyzván k předložení výpisu z účtu cizince za posledních šest měsíců. Dále byl žalobce vyzván k předložení mimořádné účetní uzávěrky dle zákona o účetnictví, a to v případě, že zahájil činnost OSVČ v období, které neumožňuje předložení platebního výměru daně z příjmu za zdaňovací období (rok 2015) a k tomu další faktury a příjmové doklady za říjen až prosinec 2015. Žalobce na druhou výzvu nereagoval.
- 5 Správní orgán 1. stupně posoudil žádost tak, že v případě žalobce je určující částka životního minima 3.410 Kč, určující částka nákladů na bydlení je 7.731 Kč, neboť žalobce neprokázal skutečné náklady na bydlení. Minimální výše čistého úhrnného měsíčního

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

příjmu by tedy v případě žalobce měla činit 11.141 Kč. Žalobce však i přes součinnost správního orgánu 1. stupně nepředložil doklad prokazující jeho úhrnný měsíční příjem, kterým by bylo možné ověřit, zda jeho příjem aspoň této minimální výše dosahuje. Proto správní orgán 1. stupně žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nevyhověl.

- 6 V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce namítl, že podmínku doložení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu splnil, neboť byl začínajícím podnikatelem, doložil proto mimořádnou účetní závěrku za období 7. 9. 2015 až 30. 11. 2015 (tj. vyplněný formulář k daňovému přiznání – pozn. soudu) prokazující výši měsíčního příjmu 15.000 Kč. Doklad o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení žalobce před vydáním prvostupňového rozhodnutí nedodal, neboť ještě neměl platební výměr, a považoval za dostačující, že doložil mimořádnou účetní závěrku (tj. vyplněný formulář k daňovému přiznání – pozn. soudu) a potvrzení o bezdlužnosti vystavené okresní správnou sociálního zabezpečení. Dále žalobce v odvolacím řízení doložil platebním výměrem za rok 2015 vystaveným dne 18. 5. 2016 příjmy od začátku podnikání 7. 9. 2015 do 31. 12. 2015 ve výši 54.540 Kč, tzn. 13.635 Kč měsíčně.
- 7 Žalovaná prvostupňové rozhodnutí napadeným rozhodnutím potvrdila. Doklady doložené žalobcem ve správním řízení neshledala za dostačující k hodnověrnému prokázání příjmu. Uvedla, že žalobce nedoložil mimořádnou účetní závěrku, jak tvrdil v podaném odvolání, jednalo se o přiznání k dani z příjmů fyzických osob za období od 7. 9. 2015 do 30. 11. 2015, které však nesplňuje náležitosti ust. § 18 zákona o účetnictví, a navíc ho nelze akceptovat, neboť neprošlo vyměřovacím řízením, nejedná se o konečné zúčtování a není potvrzené alespoň podacím razítkem od příslušného finančního úřadu. Platební výměr ze dne 18. 5. 2016 pak byl vystaven před vydáním prvostupňového rozhodnutí, avšak předložen až v odvolacím řízení, vztahuje se tedy na něj zásada koncentrace řízení a žalovaná k němu nepřihlédla, neboť může přihlédnout jen k takovým skutečnostem a návrhům na provedení nových důkazů, které účastník řízení nemohl uplatnit dříve. K nedoložení přehledu odvedených plateb u okresní správy sociálního zabezpečení žalovaná uvedla, že tento přehled je nezbytný k výpočtu čistého příjmu žalobce, neboť od dosaženého příjmu se odečte výše výsledné daně a právě výše odvodů na pojistném. Z potvrzení o bezdlužnosti nelze zjistit čistý úhrnný příjem žalobce.
- 8 Proti tomuto rozhodnutí směřuje podaná žaloba.
- 9 Žalobce v ní nejprve obecně namítl, že žalovaná porušila ust. § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nepostupovala v souladu se zákony a ostatními předpisy. Dále žalovaná porušila ust. § 3 správního řádu, neboť nezjistila stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (ust. § 2 odst. 4 správního řádu), v souvislosti s ust. § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí tak nelze považovat za přesvědčivé. Ve smyslu ust. § 52 správního řádu pak žalovaná neprovedla důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci.
- 10 Žalobce namítl, že v rámci svých zákonných možností doložil doklady, kterými v uvedenou dobu disponoval, a které prokazovaly jeho skutečný příjem. Žalobce zahájil svou podnikatelskou činnost k devátému měsíci roku 2015. V době podání posuzované žádosti

ze dne 12. 8. 2015 disponoval živnostenským oprávněním, nicméně faktickou činnost zahájil od září 2015. Správnímu orgánu 1. stupně doložil všechny požadované doklady včetně příjmů v podobě faktur a příjmových dokladů vystavených za měsíce září až listopad v souladu s deklarovaným živnostenským oprávněním, jako právní základ svých příjmů doložil Smlouvu o poskytování služeb ze dne 14. 9. 2015, na základě které byly doklady vystaveny. Dalším dokladem, který předložil, bylo přiznání k dani z příjmu fyzických osob za období 9-11/2015, které žalobce nazývá mimořádnou účetní uzávěrkou, a zjednodušený daňový doklad ze dne 4. 12. 2015. Tyto dokumenty byly žalované doručeny 7. 12. 2015.

- 11 Dále žalobce namítl, že byl zkrácen na svých právech v souvislosti s výzvou k poskytnutí požadovaných dokladů, i když v uvedené době zcela jednoznačně nemohl jiné doklady doložit. Vzněl též námitku neposkytnutí dostatečné lhůty na doložení požadovaných dokladů. První výzva obsahovala požadavek předložení dokladů, které žalobce nemohl předložit, neboť podnikal teprve tři měsíce. Druhá výzva byla datována v lednu následujícího roku 2016, kdy byla poskytnuta lhůta třiceti dnů k doložení dokladů, které ze zákona o dani z příjmu fyzických osob nemohl žalobce splnit, neboť konec zdaňovacího období je k 31. 3. a požadovaný platební výměr vydá finanční úřad nejdříve po prvním dni následujícího měsíce. Platební výměr je vystaven pouze v případě, že na základě daňového přiznání a úhrnu zaplacených záloh na pojistné a důchodové pojištění je ověřena žadatelova bezdlužnost finančním úřadem.
- 12 Žalobce zopakoval, že doložil všechny jemu dostupné doklady o příjmech z podnikání, kterými fakticky disponoval. Apeloval na základní zásady správního řízení, které vyplývají například z ústavního pořádku a mezinárodních smluv, kterými je Česká republika vázána. Výčtem těchto zásad je snaha zákonodárce zdůraznit jejich význam pro řádnou činnost veřejné správy. Pokud žalovaná v odvolacím řízení odkázala na zákonná ustavení zákonů týkajících se souvisejících zákonů, nikterak se nezabývala okolností vedení řízení na prvním stupni a logiky požadovaných dokumentů obsažených ve výzvě k odstranění vad žádosti, hlavně délky stanovené lhůty.
- 13 V poslední žalobní námitce žalobce namítl přílišný formalismus žalované při posouzení žalobcovy žádosti. Uvedl, že žalovanou uváděné doklady ve formě, v jaké v době jejich vyžádání byl žalobce schopen doložit, respektive jejich zpracování, vyžaduje jistou zákonem předvídatelnou odbornost, kterou žalobce s ohledem na to, že je cizím státním občanem a s ohledem na předmět podnikání, není schopen zpracovat. Žalobce je přesvědčen, že v době řízení o jeho žádosti poskytl správnímu orgánu 1. stupně doklady prokazující jeho příjem ve formě jemu dostupné a z kterých bylo možné čistý příjem dovodit. Odkázal na nález Ústavního soudu sp.zn. III ÚS 150/99, z něž vyplývá, že nemá být opomíjen smysl a účel právních předpisů.
- 14 Žalovaná v písemném vyjádření navrhla zamítnutí žaloby, vyjádřila se věcně stejně jako v napadeném rozhodnutí. Podle ní bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se správním řádem i se zákonem o pobytu cizinců, neboť okolnosti případu byly dostatečně zhodnoceny, rozhodnutí bylo řádně odůvodněno.

- 15 Při jednání konaném před městským soudem v Praze dne 27. 5. 2021 účastníci řízení setrvali na svých stanoviscích.
- 16 Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním orgánem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ust. § 75 zákona č. 150/2000 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“).
- 17 Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
- 18 Předmětem sporu mezi účastníky řízení v projednávané věci je otázka, zda v případě žalobce byly splněny podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ, resp. zda žalobce správnímu orgánu doložil veškeré podklady nezbytné k ověření údajů uvedených v jeho žádosti, jmenovitě údajů o výši úhrnného měsíčního příjmu.
- 19 Podle ust. § 46 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců *pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1 a 2, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.*
- 20 Podle ust. § 46 odst. 7 téhož zákona k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit
- a) náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a), d) a e),
 - b) doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu žadatele a společně s ním posuzovaných osob; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu s ním společně posuzované osoby, je povinen na požádání předložit též její prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti,
 - c) doklad o zápisu do příslušného rejstříku, seznamu nebo evidence,

- d) doklad prokazující bezdlužnost cizince,
- e) doklad prokazující bezdlužnost obchodní korporace, jde-li o cizince, který je statutárním orgánem obchodní korporace nebo jeho členem,
- f) na požádání platební výměr daně z příjmu,
- g) doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j, a na požádání doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění; to neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.

- 21 Podle ust. § 56 odst. 1 písm. a) téhož zákona dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.
- 22 V posuzované věci mezi účastníky nebylo sporu o tom, že v daném případě byl žalobce povinen doložit minimální úhrnný měsíční příjem ve výši, který stanovil správní orgán 1. stupně ve svém rozhodnutí ve smyslu ust. § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, a to v částce 11.141 Kč, tedy jako součet životního minima ve výši 3.410 Kč a nákladů vynakládaných na bydlení ve výši 7.731Kč, neboť žalobce neprokázal skutečné náklady na bydlení.
- 23 Spornou se stala otázka, zda žalobce doložil relevantní doklady, respektive podklady pro posouzení žádosti z hlediska prokázání jeho čistého úhrnného měsíčního příjmu.
- 24 Předně je třeba konstatovat, že v daném případě se jednalo o správní řízení zahajované na návrh, které není ovládáno zásadou vyšetřovací, a žalobce již ke zmíněné žádosti měl, respektive byl povinen doložit příslušné podklady, které by byly schopny prokázat jeho tvrzení o dosažení čistého měsíčního příjmu v požadované výši za účelem vydání požadovaného rozhodnutí. Proto žalobce byl povinen tvrdit rozhodné skutečnosti a navrhopvat důkazy k prokázání jeho tvrzení, pokud chtěl dosáhnout toho, oč ve zmíněné žádosti žádal. Ostatně jak již uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 3. 2015, ve věci č.j. 9 Azs 12/2015-38, *„je zejména v zájmu žadatele (zde stěžovatele), aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné podklady. Pokud tak stěžovatel neučinil, je současná situace důsledkem pouze jeho nečinnosti; správní orgány při zjišťování skutkového stavu nepochybily, neboť musely vycházet z podkladů, které měly k dispozici.“*
- 25 V daném případě žalobce k žádosti z vlastní iniciativy nepředložil žádný doklad, který by byl způsobilý vypovídat o výši jeho úhrnných měsíčních příjmů.
- 26 Žalovaná proto žalobce zcela správně vyzvala k předložení příslušných dokladů, neboť břemeno tvrzení a břemeno důkazní tížilo žalobce. Zároveň v daném případě nebyla žalovaná povinna poučovat žalobce jako žadatele o vydání zmíněného správního rozhodnutí, jaké konkrétní podklady musí předložit, aby správní orgán jeho žádosti vyhověl. V této souvislosti je třeba poukázat i na závěr Nejvyššího správního soudu, uvedený v rozsudku ze dne 23. 3. 2005, č.j. 4 Azs 450/2004-46, podle něhož *„....nemůže jít*

poučovací povinnost správního orgánu tak daleko, že by účastník byl poučován i o tom, jaké skutečnosti má uvádět, aby jeho žádosti bylo vyhověno“. Poučovací povinnost ve smyslu ust. § 4 odst. 2 zákona správního řádu „není možno vnímat jako ničím neomezenou a absolutní povinnost poučovat jej o všem, vždy a za všech okolností“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2008, č.j. 9 Azs 64/2008-67).

- 27 Žalobce v reakci na první obecně formulovanou výzvu žalované doložil k prokázání výše úhrnného měsíčního příjmu doklady prokazující, že je teprve začínajícím podnikatelem, a dále faktury a příjmové pokladní doklady vystavené za měsíce září až listopad 2015, zjednodušené daňové doklady z prosince 2014 a vyplněný formulář k přiznání k dani z příjmu fyzických osob za období 9-11/2015, kdy tento dokument žalobce nazval mimořádnou účetní uzávěrkou.

- 28 Soud plně souhlasí se závěrem žalované, že uvedené faktury, příjmové pokladní doklady, zjednodušené daňové doklady a přiznání k dani z příjmu fyzických osob, které žalobce doložil v reakci na první výzvu, neumožňují stanovit čistý měsíční příjem žalobce.

- 29 Účelem a smyslem podmínky doložení úhrnného čistého měsíčního příjmu v určité minimální výši dle ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců je zamezit tomu, aby cizinec žádající o dlouhodobý pobyt byl předem zřejmou zátěží pro sociální systém České republiky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č.j. 10 Azs 245/2014-41). Pro posouzení toho, zda je cizinec schopen si prostředky k dlouhodobému pobytu na území zajistit, je nutné znát jeho čistý měsíční příjem, přičemž podle ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců se za příjem považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, tj. podle zákona č. 110/2006 Sb. Ten ve svém ust. § 7 stanoví, že za započitatelné příjmy se považují tam pod písm. a) až e) stanovené příjmy, a to „po odpočtu výdajů vynaložených na jejich dosažení, zajištění a udržení, po odpočtu daně z příjmů a pojistného na důchodové spoření, pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na všeobecné zdravotní pojištění, pokud nebyly pojistné a příspěvek zahrnuty do těchto výdajů; příjmy z podnikání jsou však u osoby, která je poplatníkem dlaně z příjmů stanovené paušální částkou podle zákona o daních z příjmů, předpokládané příjmy, a výdaji vynaloženými na jejich dosažení, zajištění a udržení jsou předpokládané výdaje, na jejichž základě byla stanovena daň paušální částkou.“ Z uvedeného je tedy zřejmé, že pro zjištění měsíčního úhrnného příjmu správní orgány musí vycházet z tzv. čistého příjmu, tedy u příjmů z podnikání (jako v případě žalobce) z příjmu po odpočtu příslušných výdajů (výdajů vynaložených na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů a po odpočtu daně z příjmů a pojistného na sociální zabezpečení).

- 30 S ohledem na shora uvedené soud souhlasí se závěrem žalované, že z dokladů předložených žalobcem, tj. z faktur, příjmových dokladů, zjednodušených daňových dokladů a z přiznání k dani z příjmů fyzických osob nebylo možné řádně stanovit skutečný (čistý) měsíční příjem žalobce. Tyto doklady totiž nevypovídají ničeho o žalobcových výdajích na podnikání ani na povinné odvody pojistného, dokládají pouze částečně jeho obchodní činnost. Čisté příjmy žalobce za dané období z nich není možné dopočítat.

- 31 K přiznání k dani z příjmů fyzických osob za období 9-11/2015, které žalobce předložil žalované k prokázání výše svého úhrnného příjmu, Městský soud v Praze ještě doplňuje následující. Mezi účastníky řízení nebylo sporu, že žalobce započal svoji podnikatelskou činnost v září roku 2015. Za této situace žalobce nemohl disponovat ani konečným přiznáním k dani z příjmů fyzických osob, ani platebním výměrem za příslušný rok. V řízení nicméně byla zřejmá snaha žalobce svůj skutečný aktuální příjem doložit, když předložil daňové přiznání za období 9-11/2015. Žalovaná tento doklad neakceptovala s odůvodněním, že daňové přiznání nesplňuje náležitosti ust. § 18 zákona o účetnictví, neprošlo vyměřovacím řízením, nejedná se o konečné zúčtování a chybí potvrzení od příslušného finančního úřadu.
- 32 Městský soud v Praze se v obecné rovině neztotožňuje s právním názorem žalované o tom, že pro akceptaci daňového přiznání jako dokladu o příjmu účastníka řízení dle ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců je třeba uplatnění daňového přiznání u finančního úřadu a dokončení vyměřovacího řízení. Podle přesvědčení městského soudu je na daňové přiznání nezbytné nahlížet jako na každý jiný důkaz a takto též posoudit jeho způsobilost podat informaci o zjišťované skutečnosti. V této souvislosti soud uvádí, že mu například není zřejmé, v čem by byla případně žalovanou navržená mimořádná účetní závěrka (byť doprovázená výpisem z účtu) průkaznější než daňové přiznání, když ani tady ještě neproběhlo vyměřovací řízení. Žalovaná samozřejmě může mít pochybnosti o tom, zda se jedná o pravdivé daňové přiznání, nebo se jí může z různých dalších okolností jevit údaj tam uvedený zcela iluzorní, vymyšlený, pochybný apod., ale globálně neakceptovat daňové přiznání s odkazem na jiné dokumenty, které se požadují, přičemž jejich validita může být přibližně stejně dobrá i sporná, podle názoru soudu nelze.
- 33 V posuzované věci však ani přes výše uvedené nelze žalobcem předložené přiznání k dani z příjmů fyzických osob posoudit za průkazný dokument k zjištění jeho příjmů dle ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Je totiž skutečností, že žalobce do daňového přiznání neuvedl vůbec žádné výdaje, ani výdaje na podnikání, ani výdaje na povinné odvody pojistného. Příslušné položky žalobce ponechal nevyplněné, případně je vyplnil číslem „0“. Žalovaná pak správně uvedla, že daňové přiznání nesplňuje náležitosti ust. § 18 zákona o účetnictví (tedy náležitosti účetní závěrky), a proto nepochybila, když shledala, že z něj nelze zjistit žalobcovy čisté příjmy. Lze tedy uzavřít, že žalobce v reakci na první výzvu žalované své povinnosti prokázat čistý úhrnný měsíční příjem nedostál.
- 34 Také ohledně druhé výzvy platí, že žalovaná nebyla povinna taxativně vyjmenovat konkrétní druhy podkladů s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem na straně žalobce, kterými by žalobce naplnění zákonné podmínky prokázal.
- 35 V této souvislosti je třeba konstatovat, že uvedenou druhou výzvou žalovaná „nenutila“ žalobce k tomu, aby splnění předmětné zákonné podmínky prokázal pouze a výlučně platebním výměrem na daň z příjmů za předchozí zdaňovací období za současného doložení dokladů příslušné OSSZ o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti, případně mimořádnou účetní uzávěrkou spolu s dalšími fakturami a příjmovými doklady za říjen až prosinec 2015. Žalovaná v druhé výzvě toliko uvedla, že žalobce může svůj příjem tímto způsobem doložit.

- 36 K druhé výzvě městský soud dále uvádí, že žalovaná v ní nejenom uvedla, jakými konkrétními nedostatky trpí žádost žalobce, tj. jaké doklady považuje za neprůkazné, jakým způsobem lze tento stav napravit, ale také jaké jsou důsledky nevyhovění této výzvě. Na uvedenou výzvu žalobce ovšem nijak nereagoval, a to ačkoliv s ohledem na shora poukazovanou povahu řízení zahajovaného na žádost bylo na právě na něm a v jeho zájmu relevantní podklady k posouzení své žádosti doložit (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2020, č.j. 1 Azs 513/2019-34). Jejich nedoložením se tak žalobce vystavil sám negativnímu výsledku řízení.
- 37 K jednotlivým žalobním námitkám pak Městský soud v Praze uvádí následující.
- 38 Žalobce nejprve obecně namítá porušení ust. § 2 odst. 1 správního řádu, ust. § 3 správního řádu, ust. § 2 odst. 4 správního řádu v souvislosti s ust. § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu, dále ust. § 52 správního řádu.
- 39 Městský soud k této obecné námitce ve stejné míře obecnosti uvádí, že žádná procesní pochybení v postupu správních orgánů neshledal. Správní orgány respektovaly základní zásady činnosti správních orgánů (včetně zásad uvedených v ust. § 2 odst. 1, 4 správního řádu – zásady zákonnosti, zásady ochrany veřejného zájmu, zásady individuálního posouzení každé věci a zásady legitimního očekávání), zjistily skutkový stav věci v souladu s ust. § 3 správního řádu, žalobci poskytly přiměřené poučení o jeho právech a povinnostech a umožnily mu uplatňovat jeho práva i oprávněné zájmy (ust. § 4 správního řádu).
- 40 Argumentuje-li žalobce, že správní orgány porušily zásadu materiální pravdy, neshromáždily podklady potřebné pro rozhodnutí a nezjistily všechny skutečnosti potřebné pro rozhodnutí ve smyslu ust. § 3 správního řádu, ust. § 50 odst. 2, 3 a ust. § 52 správního řádu, sděluje soud, že tato povinnost správních orgánů není bezbřehá. Je nutno zopakovat, že řízení o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je řízením na žádost, které stíhá žalobce jistou povinností k dokládání a prokazování tvrzení, rozhodných pro vyhovění jeho žádosti, jak soud objasnil výše. Správní orgány opakovaně vyzývaly žalobce k doložení důkazních prostředků k prokázání tvrzení žalobce. Žalobce této povinnosti nedostál, na druhou výzvu ani nereagoval. Správním orgánům za této situace nelze vytýkat, že samy nevyvíjely další aktivitu k zjišťování skutkového stavu. Městský soud v Praze hodnotí všechny opatřené poklady pro vydání rozhodnutí jako dostatečné.
- 41 Městský soud nemůže přisvědčit ani námitce zkrácení práv žalobce v souvislosti s výzvou k poskytnutí dokladů, když dle žalobce v předmětné době nemohl jiné doklady doložit. Městský soud k tomu uvádí, že v předložených dokladech chyběly jakékoli údaje, z nichž by bylo možné, byť i nepřímou (dopočtem), dovodit žalobcovy výdaje na podnikání. Bez znalosti údaje o výdajích nelze určit čistý příjem, a nelze tedy ověřit, zda žalobce dostál zákonné podmínce ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Není pravdou, že žalobce vzhledem k počátkům svého podnikání nemohl předložit jiný doklad, neboť takovým jiným dokladem prokazujícím nejen jeho (hrubé) příjmy, ale též jeho výdaje, mohla být například mimořádná účetní závěrka či doklad o výši odvedených plateb u okresní správy sociálního zabezpečení. Oba uvedené dokumenty mohl mít dle názoru

soudu v prosinci 2015, kdy uplynula lhůta stanovená první výzvou, žalobce k dispozici a soudu není zřejmá žádná objektivní překážka, která by bránila jejich předložení žalovanému. Námitka proto není důvodná.

- 42 K námitce neposkytnutí dostatečné lhůty na doložení požadovaných dokladů městský soud ještě doplňuje, že obě výzvy obsahovaly třicetidenní lhůtu k předložení potřebných dokladů. Jedná se o lhůty dostatečně dlouhé, přičemž pokud by žalobci uvedené lhůty nepostačovaly, mohl požádat o jejich prodloužení, což ve správním řízení neučinil.
- 43 Žalobce dále namítl, že v uvedené lhůtě třiceti dnů nemohl vyhovět druhé výzvě k předložení platebního výměru na daň z příjmů za předchozí zdaňovací období, neboť lhůta uplynula dříve, než finanční úřad mohl platební výměr vyhotovit, a proto byla výzva nesplnitelná. K této námitce městský soud opakuje, že žalovaná nepodmiňovala splnění povinnosti ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců pouze a výlučně platebním výměrem. Žalovaná v demonstračním výčtu dokumentů nabídla i další možnosti, jak je možné zákonné povinnosti dostat. Žalobce proto předmětnou výzvou a délkou lhůty stanovenou k jejímu splnění nebyl zkrácen na svých právech.
- 44 Pokud jde o námitku, že žalobce předmětný platební výměr ze dne 18. 5. 2016 doložil v odvolacím řízení, je třeba poukázat ust. § 82 odst. 4 správního řádu. Podle něj mohla žalovaná k předložení platebního výměru v odvolacím řízení přihlédnout jen v situaci, kdy by žalobce nemohl uvedený doklad předložit v průběhu správního řízení před správním orgánem 1. stupně (zásada koncentrace řízení). V posuzované věci bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno až dne 3. 6. 2016, a žalobce tedy v průběhu prvostupňového řízení platebním výměrem již disponoval. Žalobce v odvolacím řízení nenamítal, že by úkon spočívající v předložení platebního výměru nemohl do vydání rozhodnutí správním orgánem 1. stupně (respektive v době od 18. 5. 2016 do 3. 6. 2016) učinit. Proto žalovaná nemohla v odvolacím řízení jinak, než k předloženému dokladu nepřihlédnout. Opačným postupem by žalovaná porušila zásadu koncentrace řízení zakotvenou v ust. § 82 odst. 4 správního řádu. Městský soud v Praze k výše uvedenému odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č.j. 5 As 7/2011-48, ze kterého vyplývá, že ust. § 82 odst. 4 správního řádu se uplatní typicky u řízení zahajovaných na návrh, tedy řízení o žádosti. V nich je koncentrace řízení plně na místě: je totiž v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady.
- 45 Závěrem Městský soud v Praze uvádí, že neshledal, že by snad žalovaná zneužila handicapu žalobce, který se vzhledem k předmětu podnikání a cizímu státnímu občanství hůře orientuje v právních předpisech. Argumentace žalované dle městského soudu vychází z objektivně zjištěného skutkového stavu, jehož rozsah je převážně dán i mírou aktivity / pasivity žalobce. Řešení, jehož se žalobce domáhá, tedy vyhovění žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání pouze při doložení hrubého, nikoli čistého úhrnného měsíčního příjmu v řízení před správním orgánem 1. stupně, nemůže být založeno na tom, že správní orgány budou přehlížet nedostatky ve skutkových zjištěních, které jsou důsledkem nečinnosti či neadekvátní součinnosti žadatele při shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí o jeho žádosti, či že nebudou respektovat zákonem zakotvenou zásadu koncentrace řízení. Městský soud je toho názoru, že daná věc byla

žalovanou řádně posouzena zcela v souladu se zákonem, a to způsobem, který nevykazuje žádné rysy přepjatého formalismu.

- 46 Městský soud neshledal přílehlavým ani žalobcem namítaný náleze Ústavního soudu sp.zn. III ÚS 150/99, zabývající se otázkou opomíjení smyslu a účelu právních předpisů. Žádné takové opomenutí městský soud v projednávané věci s ohledem na vše výše uvedené neshledal.
- 47 Žalobce tedy se svými námitkami neuspěl, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, Městský soud v Praze proto žalobu zamítl jako nedůvodnou.
- 48 O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné účelné náklady nad rámec běžné úřední činnosti a náhradu nákladů řízení ani nepožadoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 27. května 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.